

λυτίμου διδασκάλου, ἰδίᾳ μετὰ τὴν στέρνησιν τῆς ὁράσεως κατεβλήθη, ἐγήρασεν, ἀλλ' ἡ θεία ψυχὴ διετέλεσεν αἰεὶ μέχρι τέλους νεάζουσα· ἐντεῦθεν καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ διητηρεῖτο πάντοτε θαυμασία καὶ ἰσχυρά, ἡ ἀγχίνουα, ἡ περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὀξύτης, ἡ χάρις, τὸ ἀστεῖον καὶ ἡ εὐφυΐα ἀπαραμείωτος, ἡ πίστις εἰς τὸ μέλλον καὶ ὁ ἔρωσ τῆς ἐργασίας ὡσαύτως, ἡ εὐστροφία τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἐντεῦθεν προσαρμογὴ πρὸς τὰ ἐκάστοτε νέα προβλήματα τῆς ἐπιστήμης αἰετοτε ἡ αὐτὴ κλπ. Διὰ πάντα ταῦτα ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ προμνησθῆται μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ πάσας τὰς νεωτάτας ἐκδόσεις καὶ πλῆθος ἄλλων φιλολογικῶν βιβλίων, ἵνα δύνηται νὰ παρακολουθῆ τῇ ἀνελιξίᾳ τῆς ἐπιστήμης. Διὰ ταῦτα καὶ προθύμως ἐχαιρέτισεν, ὡς εἵπομεν, τὴν σύνταξιν λεξικοῦ τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς γλώσσας, καίτοι τὸν βίον περὶ τὴν μελέτην ἰδίᾳ τῆς ἀρχαίας εἶχε κατατρίψει.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ἐν ὀλίγοις ὁ βίος τοῦ ἀνδρός, ὃς ἐπὶ δύο καὶ εἴκοσιν ἔτη προέστη τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας, ἐπὶ τεσσαράκονταετίαν δὲ ὅλην ἐγένετο ὁ κόσμος καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ὅστις πάντας ἡμᾶς ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐχειραγώγησεν εἰς τὴν ζήτησιν τῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τῆς γλώσσας. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τούτους ἐμφάνισις τοιοῦτου ἀνδρός εἶναι τρανὸν καὶ μεγαλόφωνον τεκμήριον τοῦ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν παρήκμασεν οὔτε πνευματικῶς οὔτε ἠθικῶς, ὅπως τινὲς τῶν δυσμενῶς πρὸς ἡμᾶς διακειμένων διακηρύττουσιν.

Τοῦ ἀνδρός τούτου ἡ ἐν Ἀθήναις Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία, ἧτοι ἡμεῖς οἵτινες καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐγνώμεν τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ ἠθικὸν μεγαλεῖον καὶ ἐπὶ τσαῦτα ἔτη ἀπελάυσασμεν τῆς φιλίας καὶ διδασκαλίας αὐτοῦ, τὴν τε ἱεράν παρακαταθήκην θέλομεν κατὰ δύναμιν ἀδιαλείπτως κωλυεργεῖ καὶ τὴν μνήμην ἀγήρων διατηρεῖ, *ἔστ' ἂν γόνυ κλωρὸν ᾗ.*

